

quarî remăsesserõ în mijlocul pieteii, expuși la arșița sórelui.

Maî multe ore trecusserõ, fără să se pară quõ se occupă quine-va de dënsulũ. În fine, ellũ vëdũ quõ negrulũ se reîntõrnã, și-î face semnũ să-lũ urmede. Riemann, luându-se îndatã dupõ dënsulũ, ajunsõ în piatã, unde-și aflã copii striviți de cãldurã și lipsiți de quelle necessarie. Toți se plãnsõ de o sete arđetõre; ânsõ ellũ nu sciã de unde să le procure apã : nu vedeã nici o fontãunã, și nu aveã banĩ qua să cumpere nimicũ recõritõrũ. Din nefericirea sa, ellũ aflasse âncõ de multũ, quõ avarilor locuitorĩ ai aquestei țerrĩ le lipsiã cu totulũ sentimentulũ caritãții.

Negrulũ le făcũ semnũ să-lũ urmede; ânsõ ei se aflã într'o stare atãtũ de deplorabilẽ, înquãtũ nu se maî puteã ținẽ pe piciõre. Tot de-o-datã tatãlũ Riemann își addusse a minte de saculũ que li se dedesse de cõtre bunulũ marinarũ. Ellũ cãutã într'ënsulũ qua să vëdã daqua gãsesce nisquare-va lucrurĩ de mãncare, cu quarĩ să-și maî întremedõ puterile perdute.

În adevõrũ, ellũ nu se amãgisse : în sacũ se aflã orezũ, cafẽ, cãiũ, saharũ, o micã legãturã cu quãte-va monete, în valõre de optũ lei, și o basmã plinã cu portocale. « Êttõ, copii mei, disse ta-